

[Axel Ivan Pedersen.]

mest at hjælpe dem, som har hjælp behov; men det indlæg her i dag tyder jo ikke på, at det helt forholder sig således.

Guldberg: Der var i ministerens svar to ting, som jeg ikke vil erklære mig helt tilfreds med. Den ene stod i forbindelse med drøftelsen om den skattepligtige indkomst som grundlag for beregningen. Nu skal jeg ikke dynde det ene argument oven på det andet, men der er jo mange. Der er også det, som ikke har været nævnt før, at når der er tale om husstandsindkomsten, kan den altså i nogle tilfælde være talt sammen af forskellige skattepligtige indkomster, mens der i andre tilfælde kun foreligger én. Der er betydelige, ja, ganske alvorlige fejl ved dette. Det bestrides jo i og for sig heller ikke, og jeg vil da også bare i dag konstatere, at medens jeg følte mig forholdsvis ensom i kritikken af dette til at begynde med, er der ting, der tyder på, at også andre her i salen gerne vil se nærmere på det spørgsmål.

Jeg skal ikke nu slå fast — det er der ingen mening i at gøre, når vi ikke ved, hvad man ellers kan gøre — at det altså ikke må være den skattepligtige indkomst, det skal under alle omstændigheder, uanset ulemper, være noget andet. Men jeg gør opmærksom på, at jeg fra begyndelsen har bedt om at få de bedst mulige oplysninger om, hvad man kan stille i stedet for, så vi kan få det drøftet; dette beder jeg altså om i udvalget at få oplyst bedst muligt. Det kan være, at vanskelighederne er så store, at vi andre kommer til det samme resultat som boligministeren, at vi altså trods alt må foretrække den skattepligtige indkomst som grundlag for beregningen, og det skal vi da være parat til at forhandle om; men vi kan ikke, synes jeg, tage stilling til dette spørgsmål uden at have haft en anden mulighed på bordet og uden at have set på, hvad der kan lade sig gøre.

Jeg blev også lidt ked af, at ministeren i sit svar i forbindelse med de bekymringer, vi nærer for, at støtten skal forsvinde i prisstigninger, ikke ville gå lidt mere konkret ind på, hvad man kan gøre. Jeg er ikke enig med boligministeren i, at man kan slå sig til ro med at sige, at der har

været en betydelig produktivitetsstigning, idet man blot ser på, hvor meget produktionen er steget. Det, der er det centrale, er dette: da vi snakkede om boligforliget, regnede vi med, at med et mere normalt renteniveau, f. eks. 6½ pct. — som var det, vi gav os til at arbejde med — skulle byggeomkostningerne i det sociale boligbyggeri — dér, hvor man prøvede at holde fast, dér hvor ministeren også har en indflydelse og et ansvar — kunne komme ned i nærheden af de 75 kr. pr. m², men mig bekendt ligger de allerede nu på 90 kr. pr. m² eller mere. Så kan det ikke nytte noget, at man vil klare det spørgsmål ved at sige produktivitetsstigninger.

Der må være en årsag til dette, og jeg vil gerne spørge boligministeren, om ikke man kunne tænke sig at gå lidt mere konkret om bord i problemet. Jeg har såmænd, ja, et forslag er så meget sagt, men en tanke til overvejelse, og det er denne: man har i øjeblikket og har i mange år i byggesektoren haft det efter min opfattelse helt fantastiske forhold, at folk, der vil bygge, ikke i forvejen har kunnet få at vide, hvad byggeriet kom til at koste, og hvornår det var færdigt. Sådan er realiteten.

Jeg kan forstå, at den private bygherre, den enkelte, der står over for et byggeri og skal have det færdigt, har måttet finde sig i det og bøje sig for det. Men boligministeren, staten, det offentlige, er i realiteten den største arbejdsgiver på byggeriets område både direkte gennem sit eget byggeri og indirekte gennem sin indflydelse på det sociale boligbyggeri, og jeg kan ikke forstå, at man vil blive ved med at acceptere sådanne vilkår for landets største bygherre og arbejdsgiver for byggeindustrien. Jeg kan ikke forstå, at man ikke kan nå frem til at få i hvert tilfælde denne store del af byggeriet lagt fast, så man i forvejen har aftaler både om priser og om tidsfrister, aftaler, der kan holde, også aftaler om bøder og straffebestemmelser i kontrakterne, som man forlanger håndhævet, således at man lader være med at sætte noget i gang, hvis man ikke har sikkerhed på disse punkter. Jeg føler mig overbevist om, at hvis den store bygherre, som staten er, ville tage mod til sig og forsøge at praktisere noget sådant, ville det også vække glæde hos de private bygherrer.